

Ceza Muhakemesi Hukukunda “Yapboz” Yılı 2014

Hükmün tekrarı şeklinde, telaş içinde yazılmış kanun gerekçelerinin hukukun iyi uygulanmasına bir katkısı olmadığı gibi, aksine çok ciddi zararı vardır. Ülkemizde bazı ceza muhakemesi kurallarının niye değiştiğini anlamak, ancak günlük gazetelerde yakın geçmişte çıkan haberlerle ilişki kurulduğu takdirde mümkün olabilmektedir

Dr. Fahri Gökçen Taner

Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Ceza ve Ceza Muhakemesi Hukuku Anabilim Dalı

2014 yılı içinde CMK'da kamuoyunda torba kanun olarak bilinen üç ayrı kanunla değişiklik yapılmıştır. Hatta bu çalışmanın dergiye teslim edildiği sırada, “İç Güvenlik Paketi” olarak bilinen Polis Vazife ve Salahiyet Kanunu'nda değişiklik yapılması hakkında kanun tasarısıyla, yılsonuna kadar yine bazı değişikliklerin yapılması bekleniyordu.

Aslında değişiklik olgusu, CMK'ya yabancı değildir. 4.12.2004 tarihinde TBMM'de kabul edildikten sonra önce yürürlüğü 1 Haziran 2005'e ertelenmiş, ardından daha yürürlüğe girmeden 5353 sayılı Kanun'la kapsamlı biçimde değişmiştir. 2007 yılı hariç düzenli bir biçimde bir veya birkaç hükmü değişen CMK, böylece 2014 yılına kadar gelmiştir.

2014, ceza muhakemesi hukukunda bir yapboz yılı olmuştur. Bu nitelendirilmenin nedeni, yalnızca değişikliklerin aniden ve çoğunlukla yeterli bir gerekçe olmaksızın yapılması değildir. Asıl sorun, yılın ilk aylarında birden bire değişen bazı hükümlerin, yılın sonuna gelindiğinde, değişikliklerle yeniden eski hallerine benzer biçime bürünmesidir. Bu yazıda, kısaca, söz konusu yapbozun dikkat çeken parçalarının ortaya konulması ve değerlendirilmesi yapılacaktır.

21.02.2014 Tarih ve 6526 Sayılı Kanun'la Yapılan Değişiklikler

6526 sayılı Kanun'un en belirgin özelliği koruma tedbirlerinin uygulanma şartlarını zorlaştıran değişiklikler içermesidir.

Gözetli koruma tedbiri için gerekli olan delillerin niteliği “suçun işlendiği şüphesini gösteren emareler”den, “suçun işlendiği şüphesini gösteren somut delillere” çevrilmiştir (m. 91/2). Buna ek olarak tutuklama için gerekli olan delillerin niteliği “kuvvetli suç şüphesinin varlığını gösteren somut olgular” yerine “kuvvetli suç şüphesinin varlığını gösteren somut deliller” haline getirilmiştir (m. 100/1). Böylece kişi özgürlüğünü doğrudan sınırlayan koruma tedbirleri arasında yer alan gözetli ve tutuklama koruma tedbirleri için daha kuvvetli delillerin varlığı aranmaya başlanmış, bu tedbirlerin uygulanması

zorlaştırılmıştır.

Arama için gerekli olan şüphe derecesi “makul şüphe” yerine, “somut delillere dayanan kuvvetli şüphe” haline getirilmiştir (m. 116). Bilgisayarlarda, bilgisayar programlarında ve kütüklerinde arama, kopyalama ve el koyma koruma tedbirleri bakımından, başka türlü delil elde imkânı bulunmaması şartının yanına “somut delillere dayanan kuvvetli şüphe sebeplerinin varlığı” şartı eklenmiştir (m. 134). Ayrıca 134/4. maddede değişiklikle daha önce talebe bağlı olan bilgisayardan alınan yedekten bir kopya çıkartılarak şüpheliye veya vekiline verilmesi uygulaması zorunlu hale getirilmiştir.

Daha önce, iletişimin tespiti, dinlenmesi ve kayda alınması,

gizli soruşturmacı görevlendirilmesi ve teknik araçlarla izleme koruma tedbirlerinin uygulanabilmesi için başka türlü delil elde imkânı bulunmamasının yanında “kuvvetli şüphe sebebinin” varlığı yeterliydi. Değişiklikle söz konusu şüphe sebeplerinin kuvvetli olması şartının yanına, “somut delillere dayanması” şartı eklenmiştir.

Ayrıca iletişimin tespiti, dinlenmesi ve kayda alınmasına ilişkin kataloğa nitelikli hırsızlık (TCK m. 142) ve yağma (TCK m.

148, 149) eklenirken, suç işlemek amacıyla örgüt kurma suçu katalogdan çıkartılmış, tedbirin uygulanabileceği süre ciddi biçimde kısıtlanmış ve hakkında tedbir kararı verilecek hattın veya iletişim aracının sahibini ve biliniyorsa kullanıcıyı gösterir belge veya raporun talebe eklenmesi zorunluluğu getirilmiştir.

Aynı Kanun'la; taşınmaz, hak ve alacaklara el koyma koruma tedbirinin uygulanması için de şüphe sebeplerinin kuvvetli olması şartının yanına “somut delillere dayanması” şartı eklenmiştir (m. 128). Ayrıca yerinde bir değişiklikle el konulacak taşınmaz, hak, alacak ve diğer malvarlığı değerlerinin somut olarak belirlenmesi zorunlu hale getirilmiştir. Böylece geçici de olsa, genel müsadereyle aynı etkiyi doğuracak bir uygulamanın önüne geçilmesi sağlanmıştır. Ayrıca bu kapsamda bir el koyma kararı alınabilmesi için ilgisine göre Kanun'da belirtilen kamu kurumlarından birinden suçtan elde edilen değere ilişkin rapor alınması zorunlu hale getirilmiştir.

Hakimler ve Savcılar Kanunu ile Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi görüşmelerinden, TBMM Adalet Komisyonu, 15 Ekim 2014

Kanımızca, sistemden sapma anlamına gelen en önemli değişiklik; taşınmaz hak ve alacaklara el koyma, telekomünikasyon yoluyla iletişimin tespiti, dinlenmesi ve kayda alınması, gizli soruşturmacı görevlendirilmesi ve teknik araçlarla izleme koruma tedbirlerine karar verme yetkisinin, münhasıran ağır ceza mahkemesine geçmesidir. Ayrıca hem kararın verilmesinde hem de itiraz üzerine verilecek kararda oy birliği şartı getirilmiştir. Her ne kadar madde gerekçesinde bunun kişi özgürlüklerini korumak için yapıldığı ileri sürülmüşse de,³ bu ifadeler oy çokluğu ile mahkûmiyet kararı verebilen bir mahkemenin, ancak oy birliğiyle bir takım koruma tedbirlerine karar verebiliyor hale gelmesi çelişkinin açıklayamamaktadır. Eğer konu kişi hak ve özgürlükleriyse, en önemli koruma tedbiri herhalde tutuklamadır. Fakat bu Kanun yapılırken tutuklamanın ağır ceza mahkemesi tarafından yapılması düşünülmemiş -kaldı ki buna gerek de yoktur- daha çok ekonomik bir takım değerlere el koymayla, gizli dinleme ve izleme tedbirleri üzerinde durulmuştur.⁴

Ayrıca söz konusu düzenlemeyle, soruşturma evresinde hiçbir işlevi olmayan ağır ceza mahkemesi, bir anda soruşturma evresinde bir takım kilit koruma tedbirlerine karar veren veya veremeyen makam haline getirilerek, Kanun'un sistemi bozulmuştur.⁵ Buna ek olarak asliye ceza mahkemelerinde görülen bazı davalarda bir takım koruma tedbirleri için (örneğin taşınmaz ve alacaklara el koyma), kovuşturma evresiyle ve dolayısıyla davayla hiç ilgisi olmayan bir ağır ceza mahkemesine başvurma zorunluluğu ortaya çıkmıştır.

Ayrıca bu Kanun'la, yakalanan kişinin 24 saat içinde yetkili hâkim veya mahkeme önüne çıkarılmaması halinde sesli ve görüntülü iletişim sisteminin kullanılması suretiyle sorgusunun yapılması imkânı getirilmiş, avukatın soruşturma dosyasını inceleme hakkının kısıtlanmasına imkân veren 153/2 vd. maddeler yürürlükten kaldırılmış; soruşturma evresinde yapılan işlemlere ilişkin tutanaklarda işlemin başlama ve bitiş saatinin gösterilmesi zorunlu hale getirilmiş, bazı suçlara

ilişkin soruşturmalarda tutulan tutanaklarda güvenlik gerekçesiyle görevlilerin isimleri yerine yalnızca sicil numaralarının yazılması olanağı tanınmış, ayrıca devletin güvenliğine ve anayasal düzene karşı işlenen bazı suçların kamu görevlileri tarafından işlenmesi halinde, Cumhuriyet savcılarının bu kişiler hakkında izin almaksızın doğrudan soruşturma yapabilmesi imkânı tanınmıştır.

18.06.2014 Tarih ve 6545 Sayılı Kanun'la Yapılan Değişiklikler

Bu Kanun'la soruşturma evresinde hakim tarafından verilmesi gereken kararların uzman bir hakim tarafından verilmesi gerektiği iddiasıyla sulh ceza mahkemeleri kapatılarak, bu mahkemelere kıyasla son derece az sayıda sulh ceza hakimliği kurulmuştur. Fakat Kanun'un bazı düzenlemeleri, uzmanlık iddiasını gölgeleyecek niteliktedir. Örneğin idari yaptırım kararlarına ilişkin başvuruları karara bağlama görevi, sulh ceza hakimliklerine verilmiştir. Bu kadar az sayıda hakim bir yandan soruşturma evresinde verilmesi gerekli kararları verirken, bir yandan da bu başvurulara nasıl bakacağı merak konusudur. Ayrıca sulh ceza hakimliğine atanmaların neredeyse yarısı bir önceki görevi sulh ceza mahkemesi hakimliği olmayan hakimlerdir ki, bu da uzmanlık iddiasının sorgulanmasına yol açmaktadır.

Ayrıca sulh ceza hakimliği kararlarına karşı itiraz mercii'nin, bir başka sulh ceza hakimliği olarak düzenlenmesi de yerinde olmamıştır. İtiraz incelemesinin, zaten sınırlı sayıda olan bir hakim grubu içinde yer alan aynı düzeydeki bir diğer hakim tarafından yapılmasının, süregelen itiraz kanun yolu incelemelerinde aynı kararın tekrar edildiği kısır bir döngüye yol açabileceği net bir şekilde görülmektedir.⁶ Böylece düzenleme teminat olmaktan çok, az sayıdaki belli hâkimlerin, soruşturma evresinde kişi özgürlüğüne ilişkin kararları verdiği "kapalı devre bir hakimlik sistemine" dönüşebilecektir. Bu düzenleme soruşturma evresinde, itirazın çeşitli hâkimler tarafından

Bu Kanun'la soruşturma evresinde hakim tarafından verilmesi gereken kararların uzman bir hakim tarafından verilmesi gerektiği iddiasıyla sulh ceza mahkemeleri kapatılarak, bu mahkemelere kıyasla son derece az sayıda sulh ceza hakimliği kurulmuştur. Fakat Kanun'un bazı düzenlemeleri, uzmanlık iddiasını gölgeleyecek niteliktedir

incelenmesi imkânını da ortadan kaldırmaktadır. Ayrıca soruşturma evresinde genel görevli mahkemelerde nöbet döngüsü çok daha geniş olduğundan, itiraz kanun yolunun her işleyişinde bu incelemeyi farklı bir hâkimin yapması ve daha önce itiraz kanun yolunda yapılmış incelemelerden (örneğin tutuklama kararı) farklı bir sonuca varması da her zaman mümkündür.

Cumhuriyet savcısı tarafından verilen kovuşturmayaya yer olmadığı kararlarının yargısal olarak denetlenmesini sağlayan kovuşturma davalarına⁷ bakma yetkisinin, ağır ceza mahkemelerinden alınarak sulh ceza hakimliklerine verilmesi de yerinde olmamıştır. 2011 yılında ağır ceza mahkemesi başkanından alınarak ağır ceza mahkemesine verilen bu yetki, şimdi de sulh ceza hakimlerine verilmiştir. Buna gerekçe olarak "ağır ceza mahkemelerinin iş yükü"⁸ gösterilmiştir. Kanımızca bu yetkinin sulh ceza hâkimliğine verilmesi uygun değildir. Zira önemine binaen, soruşturmanın gereği gibi yapılmasının teminatı olan kovuşturma davasının tecrübeli hakim veya hakimler tarafından değerlendirilmesi daha uygundur. Zira bu dava, açılması gerekli bir soruşturma olup olmadığını belirlemek için getirilmiş tek yargısal güvencedir ve adeta soruşturmanın kaderini belirlemektedir. Eğer bu iş ağır ceza mahkemelerinin iş yükünü artırıyor, önceki değişikliğin hangi gerekçeyle yapıldığı sorgulanmalı ve sorun bu değişiklikten kaynaklanıyorsa yetki yeniden ağır ceza mahkemesi başkanına verilmelidir. Öte yandan bir takım koruma tedbirlerine karar verme yetkisi ağır ceza mahkemesine verilmişken, kovuşturma davalarının bu mahkemelerin iş yükünü artırdığını iddia etmek de tutarlı değildir.

CMK'nın 231/8. maddesinde yapılan değişiklikle "Denetim süresi içinde, kişi hakkında kasıtlı bir suç nedeniyle bir daha hükmün açıklanmasının geri bırakılmasına karar verilemeyeceği" hüküm altına alınmıştır. Düzenleme, alt komisyonda iken "Denetim süresi içinde kasten işlenen bir suç nedeniyle kişi hakkında bir daha hükmün açıklanmasının geri bırakılmasına karar verilemez." şeklindeydi.⁹ İki hüküm arasındaki fark son derece açıktır. Alt komisyonda kabul edilen metindeki düzenleme uyarınca kasten işlenen suçun denetim süresinde işlenmesi zorunlu iken, kanunlaşan düzenleme uyarınca suçun ne zaman işlendiğinin bir önemi yoktur. Bu fark 1/918 sayılı Hükümet Tasarısı'nın gerekçesinde de net bir şekilde ortaya konulmaktadır. Fakat kanımızca yapılan yerinde değildir. Söz konusu düzenleme kişinin denetim süresi içinde suç işlememesini sağlama amacına hizmet etmediği gibi kanımızca hukuki güvenlik ilkesine ve dolayısıyla Anayasa'ya da aykırıdır. Zira ortaya çıkan sonuç kişi bakımından öngörülebilir değildir. Bu nedenle söz konusu hükmün Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmesi gerektiğini düşünüyoruz.

Diğer önemli değişiklik CMK'nın koruma tedbirleri nedeniyle tazminat başlıklı 141. maddesine eklenen fıkrayla; Kanun'da koruma tedbirlerine ilişkin tazminata ilişkin yapılan düzenlemenin dışında kalan konularda suç soruşturması veya kovuşturması sırasında kişisel kusur, haksız fiil veya diğer sorumluluk hâlleri de dâhil olmak üzere hâkimler ve Cumhuriyet savcılarının verdikleri kararlar veya yaptıkları işlemler nedeniyle tazminat davalarının, ancak Devlet aleyhine açılabilmesine ilişkin düzenlemedir. Takip eden fıkrada ise devletin görevinin gereklerine aykırı hareket etmek suretiyle görevini kötüye kul-

Artık basılı kanunlarla mevzuatı takip etmek neredeyse imkânsızdır. Zira edinilen kanun kitabı eskimeden çöpe gitmekte, yerine gelen yenisinin de akıbeti farklı olmamaktadır

lanan hâkimler ve Cumhuriyet savcılarının bir yıl içinde rücu etme yükümlüğü hüküm altına alınmıştır.

Ayrıca bu Kanun'la CMK'nın şu anda yürürlükte olmayan istinaf ve temyiz kanun yollarına ilişkin 279, 280 ve 286. maddelerinde de bir takım değişiklikler yapılmıştır.

02.12.2014 Tarih ve 6572 Sayılı Kanun'la Yapılan Değişiklikler

Hâkimler ve Savcılar Kanunu ile Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun adını taşıyan 6572 sayılı Kanun'a kısaca "Yapboz Kanunu" da denilebilir. Zira 6526 sayılı Kanun'la yapılan bazı düzenlemeler, yaklaşık dokuz ay sonra bu Kanun'la geri alınmıştır.

Bu bağlamda aramaya ilişkin şüphe derecesi "somut delillere dayalı kuvvetli şüphe"den yeniden "makul şüphe" düzeyine düşürülmüştür. 6526 sayılı Kanun'la tamamen kaldırılan avukatın soruşturma evresinde dosyayı inceleme yetkisinin kısıtlanmasına ilişkin hüküm, (m. 153) bu kez uzun bir kataloğa bağlı olarak ve uygulama alanı biraz daraltılarak yeniden getirilmiştir.

Yine 6572 sayılı Kanun'la 5320 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu'nun Yürürlük ve Uygulama Şekli Hakkında Kanun'a eklenen 9. geçici maddeyle "31.12.2019 tarihine kadar asliye ceza mahkemelerinde yapılan duruşmalarda Cumhuriyet savcısının bulunmayacağı" düzenleme altına alınmıştır. Hatırlanacağı üzere aynı Kanun'a 31.03.2011 tarihli ve 6217 sayılı Kanun'la eklenen 3. geçici maddeyle, Cumhuriyet savcılarının 1 Ocak

2014'e kadar asliye ceza mahkemelerinde görev yapmayacağı düzenlenmişti. 1 Ocak 2014'te asliye ceza mahkemelerinde yeniden duruşmaya çıkmaya başlayan Cumhuriyet savcıları, aynı yılın sonunda bu kez 6572 sayılı Kanun'la bu görevi yapmaktan dört yıl daha alıkonulmuşlardır. Söz konusu düzenleme çalışma yöntemi açısından çok sakıncalıdır. Zira savcılık yalnızca bir suçlama mekanizması değil, sanık lehine de delil toplamakla yükümlü olan ve makamı itibarıyla taraf olan bir sùjedir. Savcının olmadığı bir duruşmada, itham eden ve yargılayan sıfatlarının birbirine karışması kaçınılmazdır.

6572 sayılı Kanun'un Anayasal Düzene ve Bu Düzenin İşleyişine Karşı Suçlara (TCK m. 309, 311, 312, 313, 314, 315, 316), özel bir önem verdiği görülmektedir. Yapılan değişiklikle "Silahlı örgüt (TCK m. 314) veya bu örgütlere silah sağlama (TCK m. 315)" suçları; taşınmaz hak ve alacaklara el koyma, telekomünikasyon yoluyla yapılan iletişimin dinlenmesi ve kayda alınması ile teknik araçlarla izleme tedbirlerine ilişkin katalogdan çıkarılırken, anayasal düzene ve bu düzenin işleyişine karşı suçlar bakımından bu koruma tedbirlerinin uygulanması mümkün hale getirilmektedir. Ayrıca telekomünikasyon yoluyla yapılan iletişiminin dinlenmesi ve kayda alınması ile teknik araçlarla izleme tedbirlerine ilişkin kataloglara devletin birliğini ve ülke bütünlüğünü bozmak (TCK m. 302) suçunun da eklendiği görülmektedir. Söz konusu değişiklikler, bu suçlara ilişkin bazı soruşturmalar yapılacağı ve davalar açılacağını düşündürmektedir.

Yapılan bir diğer değişiklik iletişimin tespiti koruma tedbirinin açıkça iletişimin dinlenmesi ve kayda alınması tedbirinden ayrılarak 135/6. maddede ayrıca düzenlenmesidir. 135/7. maddede sayılan katalogda iletişimin tespitinden bahsedilmediğinden, bu tedbirin tüm suçlara ilişkin olarak uygulanabileceği kabul ediliyordu. Yapılan bağımsız düzenlemenin asıl amacı söz konusu tedbire karar verecek makamın soruşturma evresinde sulh ceza hakimliği, kovuşturma evresinde ise mahkeme olduğunu açıkça göstermektir. Ayrıca yüklenen suçun türü, hakkındaki tedbir uygulanacak kişinin kimliği, iletişim aracının türü, telefon numarası veya iletişim bağlantısını tespiti imkân veren kodu ve tedbirin süresinin de kararda belirtilmesi gerektiği hüküm altına alınmıştır.

Diğer bir değişiklik; HSYK'ya, gerekli görülen yerlerde mahkemelerin daireleri arasında ihtisaslaşmanın sağlanması amacıyla, gelen işlerin yoğunluğu ve niteliği dikkate alınarak daireler arasındaki iş dağılımını belirleme yetkisinin verilmesidir. Burada kast edilen "iş bölümü ilişkisi"dir. Basın Kanunu ve Kaçakçılıkla Mücadele Kanunu'nda Kanun'dan kaynaklanan iş bölümü ilişkisinin örneklerine rastlanmaktadır. Fakat ilk derece mahkemeleri bakımından kanundan kaynaklanan iş bölümü ilişkisi dışında bir düzenleme hukukumuzda ilk kez girmektedir. Kanımızca bu düzenleme tabii hakim ilkesi açısından tartışmaya açıktır. İhtisaslaşma görüntüsü altında bazı davaların bazı mahkemelere yönlendirilmesi tehlikesini barındırmaktadır. Adalet Bakanı'nın da içinde yer aldığı bir kurul olan ve yürütmeden bağımsız olmayan HSYK'nın, bu yetkisini yalnızca hukuk kuralları çerçevesinde kullanacağına inanmak için herhangi bir sebep olmamasına karşın, bunu tam zıttına inanmak için çok sayıda örnek vardır. Ayrıca Anayasa Mahkemesi'nin tabii hakim (kanuni hakim) güvencesine ilişkin içtihadını hatırlat-

makta fayda vardır:

"Anayasa Mahkemesinin önceki kararlarında belirtildiği gibi, 'kanuni hâkim güvencesi' suçun işlenmesinden veya çekişmenin doğmasından önce davayı görececek yargı yerini kanunun belirlemesi şeklinde tanımlanmaktadır. Başka bir anlamıyla 'kanuni hâkim güvencesi', yargılama makamlarının suçun işlenmesinden veya çekişmenin meydana gelmesinden sonra özel olarak kurulmasına veya hâkimin atanmasına engel oluşturmaktadır."¹⁰

Sonuç

Ceza muhakemesi gibi kişi hak ve özgürlükleriyle doğrudan ilgili bir hukuk dalında bu kadar sık yapılan değişiklikler özgürlükleri tehlikeye sokmakta ve hukuki güvenlik ilkesini ciddi biçimde zedelemektedir. Ceza ve ceza muhakemesi hukuku alanında yapılan değişiklikleri takip etmek, sıradan vatandaş veya hukuk fakültesi öğrencileri bir yana, bu alanda uzmanlaşan kimseler için bile ciddi bir sorun haline gelmiştir. Artık basılı kanunlarla mevzuatı takip etmek neredeyse imkânsızdır. Zira edinilen kanun kitabı eskimeden çöpe gitmekte, yerine gelen yenisinin de akıbeti farklı olmamaktadır. Kişi güvenliğine yönelik tehlike karşısında çok ciddiye alınmayacağını düşünsek de, bunun bir orman katliamı olduğunu da hatırlatmak istiyoruz.

Bir diğer ciddi sorun da gereksiz kanun yapmanın, kanun koyucuda alışkanlığı aşarak giderek adeta bir bağımlılık haline gelmesidir. Hükümün tekrarı şeklinde, telaş içinde yazılmış kanun gerekçelerinin hukukun iyi uygulanmasına bir katkısı olmadığı gibi, aksine çok ciddi zararı vardır. Ülkemizde bazı ceza muhakemesi kurallarının niye değiştiğini anlamak, ancak günlük gazetelerde yakın geçmişte çıkan haberlerle ilişki kurulduğu takdirde mümkün olabilmektedir. Fakat tüm bu yapılanların hukuk devletiyle ilişkisini kurmak, ne yazık ki mümkün değildir.

1. CMK'da yapılan değişiklikleri topluca gösteren bir tablo mevzuat.gov.tr üzerinde, 5271 sayılı CMK'nın son hükümlerinin ardında yer almaktadır.

2. Bu kurumlar Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu, Sermaye Piyasası Kurulu, Mali Suçları Araştırma Kurulu, Hazine Müsteşarlığı ve Kamu Gözetimi, Muhasebe ve Denetim Standartları Kurumu'dur.

3. <http://www.tbmm.gov.tr/sirasayi/donem24/yil01/ss560.pdf>, 2/1981 sayılı teklifte 12. maddenin gerekçesi, s. 11.

4. Aynı yönde eleştiriler için bkz. ÜNER, Yener - HAKERİ, Hakan : Ceza Muhakemesi Hukuku, Ankara 2014, s. 419 ve 474; ŞEN, Ersan: Yorumluyorum VI, Ankara 2014, s. 210.

5. Aynı yönde bkz. ÖZBEK, Veli Özer - KANBUR, Nihat - DOĞAN, Koray - BACAŞIZ, Pınar - TEPE, İlker: Ceza Muhakemesi Hukuku, 6. Bası, Ankara 2014, s. 436.

6. Aynı yönde bir eleştiri için bkz. GÖZLER, Kemal: "Sulh Ceza Hakimlikleri ve Tabii Hakim İlkesi "Sahur Operasyonu Hakkında Bir Açıklama", <http://www.anayasa.gen.tr/tabii-hakim.htm>, para. 2, SGT: 07.12.2014.

7. KUNTER-YENİSEY-NUHOĞLU: s. 1037; TOROSLU- FEYZİOĞLU: s. 273; ÖZBEK, Veli Özer - KANBUR, Nihat - DOĞAN, Koray - BACAŞIZ, Pınar - TEPE, İlker: Ceza Muhakemesi Hukuku, 6. Bası, Ankara 2014, s. 564. KUNTER-YENİSEY-NUHOĞLU, kovuşturamama kararlarının yargısal denetime tabi olmasını, bu kararın kovuşturamaya yer olmadığı kararının savcı yerine bizzat hakim tarafından verildiği sistemler kadar teminatlı olduğunu ifade etmişlerdir. Bkz. KUNTER-YENİSEY-NUHOĞLU: s. 1034, dn. 6.

8. <http://www.tbmm.gov.tr/sirasayi/donem24/yil01/ss560.pdf>, s. 25, 53. maddenin gerekçesi.

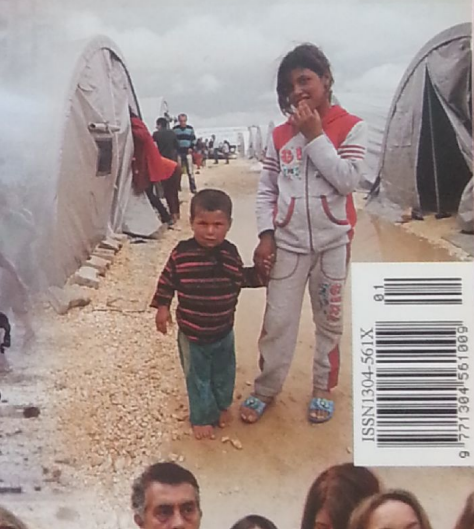
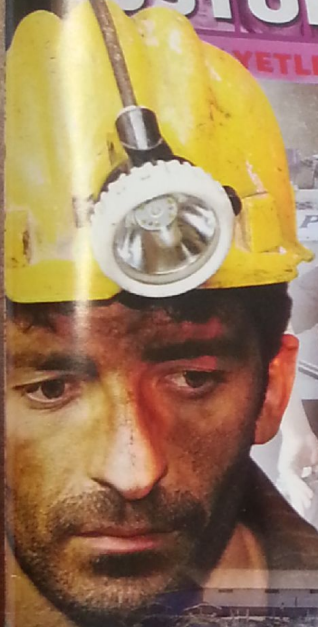
9. Bkz. <http://www.tbmm.gov.tr/sirasayi/donem24/yil01/ss592.pdf>, s. 168.

10. AYM, E. 2012/100, K. 2013/84, T. 04.07.2013.

güncel hukuk

OCAK 2015 / 1-133 5 TL

AYLIK HUKUK DERGİSİ

2014 HUKUK OLAYLARI...